

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 5

Dissabte, 2 de desembre del 1978

Preu: 25 ptes.

Una cursa popular a iniciativa dels partits polítics

Sovint, es parla de la conveniència de practicar algun esport, però quan es tracta de gent, pràcticament de més de quinze anys, tant homes com de dones, es troben generalment sense lloc ni espai, ni molts menys organització, queda ben entès, que és tracta de gent, gent normal, gent amb poca categoria esportiva, que no poden nodrir i esport d'èlite, i que ni en tenen ganes, ells el que voldrien, seria una cosa senzilleta alegre, que els permetés un millorament físic i mental, i una sana convivència amb d'altres persones en la seva mateixa situació.

Aquest aspecte, no crec que s'hagi plantejat en aquests darrers anys, ni a les altes esferes, ni als Clubs esportius llençats de ple a la febre competitiva i a guanyar llorers.

Per això, quan apareix alguna competició, o alguna iniciativa d'aquest tipus, no podem deixar de fer-nos-en ressò.

I més que una competició, en són dues, la primera pel proper dia 17, si bé és una competició esportiva amb control federatiu, amb les seves motivacions i condicionants, com és el Gran Premi de Cros, «Ciutat de Granollers», no deixa de ser una competició en la qual sempre hi han participat des d'infants de deu anys, fins a homes de més de cinquanta. i aquesta circumstància, no es dona a gaires competicions.

L'altra competició, també és una cursa atlètica, està prevista pel diumenge següent, el dia vint-i-quatre, aproximadament tindrà una durada de deu quilòmetres pels carrers, places i barris de Granollers, i més que una competició, serà una cursa, ja que no hi haurà ni guanyadors ni perdedors, ni tan sols classificats, sols participants, l'èxit, dependrà solament d'això, dels participants, el nombre dels mateixos, ens donarà compte del poder de convocària dels organitzadors, en aquest cas els partits polítics, i també del grau de frustració dels granollerins al inhibir-se d'aquests tipus d'iniciativa.

També, és interessant, no ja tan sols veure el que passa, sinó mireu mes enllà, després d'una CURSA POPULAR, què en queda? els partits polítics, prenen aquesta iniciativa, tot un repte al futur, ja que hem d'entendre que si l'esport

segueix a la pàg. 3

Votem, però no empastifem

A començaments de setmana, Granollers es va despertar amb les parets plenes de cartells amb la circumferència constitucional.

Al Govern no li ha semblat suficient la televisió, i s'ha llençat, també, com qualsevol ciutadà dels rasos, a embrutar les parets dels veïns. Aquests, ja un xic experimentats, hauran de procurar no posar-se cap pedra al fetge, i, a partir del dia 7, iniciar l'operació «rasca que rasca»...

No sabem si els granollerins són tan distrets com perquè els calguin aquests recordatoris murals per tal d'anar a votar el dia 6.

Qui més qui menys tothom ha estat uns moments davant del televisor, o haurà fullejat un diari, o haurà rebut el doble text constitucional. I hauria fet ja, o faria, la seva opció cívica.

Nosaltres bé l'havíem feta. I com sigui que pretenem ser un periòdic d'informació i també d'opinió, considerem un deure comunicar-la al lector.

Amb tots els respectes per a les altres opcions, des de les quals es fan a la Constitució moltes crítiques que també compartim, la nostra opció és la de votar sí, per moltes de les raons que ja haureu vist a la tele o a la premsa, entre les quals, per a no cansar al lector, citarem, només, les següents: Perquè es reconeixen i garanteixen els drets humans i les llibertats fonamentals i s'instaura i regula un Estat democràtic, amb un Parlament elegit pels ciutadans i un Govern responsable davant del Parlament.

Perquè es reconeix el dret a l'Autonomia de les nacionalitats i regions, que ha de permetre que Catalunya tingui un Estatut de contingut superior al del 1932.

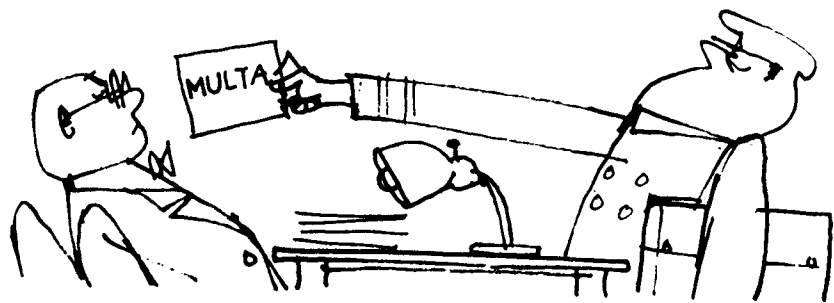
Perquè es reconeix i garanteix la iniciativa pública i privada en l'activitat econòmica, i es subordina la riquesa i l'ús del sòl a l'interès general.

Perquè el poder judicial serà independent, s'aboleix la pena de mort i la censura, s'afirma la inconfessionalitat de l'Estat, i la igualtat jurídica de l'home i la dona en el matrimoni, i es reconeix l'objecció de consciència i la majoria d'edat als 18 anys.

Perquè, en un conjunt, va en la línia de fer possible una convivència democràtica i pacífica dels ciutadans.

I perquè votar no, o bé abstenir-se, es tancar la porta a l'esperança.

L'esperança en un demà de conductes públiques, i de parets, ben nètes.

S'hauria de penalitzar als responsables locals
de la campanya constitucional pel poc respecte ciutadà

som
**Auto-Escola
CANO**
aviat ens coneixerà per
**Auto-Escola
SCALEXTRIC**

locals climatitzats · sala de biblioteca ·
bar · música ambiental · sala de teòriques
cabines electròniques

PREUS POPULARS

Passeig de Colom, 29
aviat, una nova secció al
Carrer Roger de Flor, 57
GRANOLLERS

bassa

llenceria
brodats

Plaça dels Cabrits, 1 - Telèfon 870 02 23
GRANOLLERS

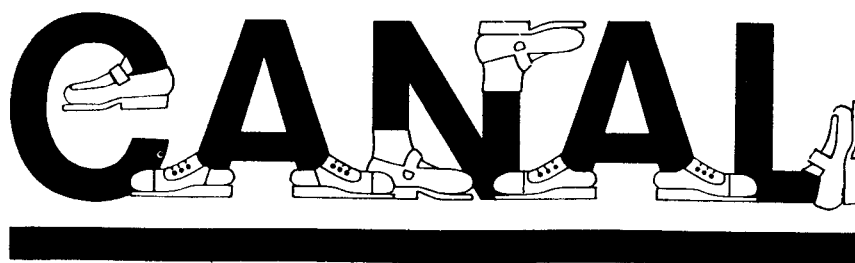

illa sports

Generalíssim, 165 - Telèfon 870 16 34
GRANOLLERS

CALÇATS CANAL

Sant Roc, 21 - Tel. 870 06 31 - GRANOLLERS

CALÇAT INFANTIL I JUVENIL

ANSELM CLAVÉ 46
GRANOLLERS
TELÉFON 8708560

Llibreria Montseny

Tarafa, 2 - Telèfon 870 48 42

Darrera Cinema Majèstic

Protesta pública

Convergència

El Comitè local de Convergència Democràtica de Catalunya, es veu en l'obligació de fer un comentari sobre la forma en que s'ha procedit a la col·locació dels cartells de propaganda del Referèndum Constitucional.

Amb tal motiu manifesta la seva protesta per la forma com s'ha enganxat els cartells a les parets de la ciutat, ja que s'han escoltat els indrets on mes moèsties i perjudicis podien ocasionar.

Tal cosa pot fer pensar que hi ha hagut la intenció de provocar un clima d'impopularitat envers la consulta Constitucional.

C.D.C. aprofita l'oportunitat per a demanar a tots els ciutadans de Granollers el seu Sí a la Constitució.

Socialistes

EL PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE), vol manifestar la seva més enèrgica repulsa per la forma brutal indiscriminada en que s'han enganxat els cartells de la propaganda oficial del Referèndum, tapant en molts casos aparadors, vitrines i façanes d'edificis molt singulars del centre de Granollers.

Els socialistes entenem, que aquest tipus d'actuacions només té com a finalitat desprestigiar el Referèndum sobre la Constitució, que la gran majoria de ciutadans es disposa a aprovar com un pas ferm i responsable per no tornar endarrera.

Com a resposta a aquesta acció, la gran majoria de cartells han desaparegut. El Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) demana a l'organisme responsable d'aquesta actuació una immediata neteja de les façanes i vitrines empaperades.

L'apotecari

DESEMBRE	FARMACIA
Dissabte 2	Parera
Diumenge 3	Oliva
Dilluns 4	Olivet
Dimarts 5	Parera
Dimecres 6	Rahola
Dijous 7	Torrents
Divedres 8	Arimany
Dissabte 9	Bellavista
Diumenge 10	Jonch-Puig

ve de la 1.ª pàgina

Votem, però no empastifem

es porta al poble, aquest poble necessitarà unes estructures, uns sistemes, uns espais i una organització vàlida per aquest propòsit.

Les iniciatives, són interessants, tindrem ocasió de parlar-ne novament, en principi, quedà l'anunci, tot Granollers hi està convidat, bo serà que si desitgem un esport per tots, comencem tots a prendre els nostres llocs i el nostre lloc dins l'esport, sols pot ser un, participar.

J. Comas

Vila oberta

Animat Sopar del Cinquantenari

Prop de 300 granollerins festejaren la Fundació de l'Escola Municipal de Música

Organitzat per la Societat Coral Amics de la Unió, conjuntament amb la Comissió Organitzadora de les festes commemoratives dels 50 Anys de l'Escola Municipal de Música, el passat dissabte, dia 25, va celebrar-se el Sopar del Cinquantenari al que varen assistir-hi prop de tres-cents comensals, que passaren una nit agradable.

Els parlaments d'agraïment de la tasca dels mestres Font, Ruera i Coll, que han dedicat 50 anys de la seva vida a l'ensenyament de la música a Granollers va iniciar-los l'hereu de Can Raga, qui va llegir un poema d'en Pere Molins, actual president del Patronat, que no pogué assistir per malaltia. Seguidament, el jove Josep Bové, granollerí de bons sentiments, va fer ofrena als mestres d'una poesia i el seu parlament fou molt ajustat i apassionat, com també el d'en Torradella. Finalment, el Mestre Ruera va

adreçar uns mots donant les gràcies en nom del Patronat. La festa va acabar amb un ball, estil Sants Metges, per una orquestra improvisada d'ex-alumnes, com són: en Ventura, Molins, Roger, Montpart, Argila, Crescenci, l'avi Riera, qui féu sonar el contrabaix com un jove, de vocalista actuà En Morera i el servei d'altaveus estigué a càrrec d'En Bartomeu i també participà el guitarrista Muñoz.

Podríem dir que el Sopar va acabar-se a la migdiada del diumenge, perquè els músics van celebrar una Missa, en honor de Santa Cecília i a la sortida al so dels trompetes Borràs, Llach, Ventura, Molins i del clarinet d'en Crescenci López, van acompanyar als assistents fins a la Porxada on foren obsequiats amb coca i tragos de vi-bo. Els mestres de cerimònia foren l'Eduard Barbany, En Buñuel, l'hereu de Can Raga, i l'avi Blanxart.

L'Ajuntament va a tres quarts de tretze

Si passeu per la Plaça Gran, podreu comprovar a l'edifici de l'Ajuntament que el rellotge de la façana, tot el sant dia, marca «tres quarts de tretze»... i això fa una colla de dies.

Hem de suposar, encara que l'economia no va a l'hora, que no és per aquest motiu que els ciutadans de la vila tinguem d'anar a «tres quarts de tretze»... Hi ha tantes coses a l'Ajuntament que no van a l'hora, que ja seria hora que d'una vegada es convoquessin les municipals, però abans s'arregi el rellotge oficial.

Concerts i Medalla de la Ciutat

Demà, diumenge, al matí, a tres quarts de dotze, a la Casa de Cultura de la Fundació P. Maspons i Camarasa, tindrà lloc un Concert Coral en el que hi intervendran la Coral Infantil i la Massa Coral, de la Societat Coral Amics de la Unió, que dirigeix Josep Marquès i la Coral Mixta d'Els Gorchs, sota la direcció de Rafael Sala i Ollé i Josep Marquès.

A les sis de tarda, a la Biblioteca Popular Francesc Tarafa, actuarà l'Orquestra de Cambra de l'Ateneu Barceloní, sota la direcció del Mestre Albert Argudo.

En aquest extraordinari concert, tindrà lloc la cerimònia oficial de l'oferiment de la Medalla de la Ciutat, a l'Escola Municipal de Música.

Pels qui no ho saben, els hem d'informar que en aquests concerts l'entrada serà gratuïta.

L'Estatut d'Autonomia Un procés que ha calgut repetir

Amb aquest suggestiu títol, es celebrarà el proper dilluns, 5 de desembre, a un quart d'onze de la nit a la Fundació P. Maspons i Camarasa la Sessió Ordinària del mes de desembre, que estarà a càrrec d'En Salvador Casanova i Grané, membre numerari del Centre d'Estudis de l'Associació Cultural, qui en la seva disertació projectarà la pel·lícula: «Volem l'Estatut», que obtingué el primer premi de curts-metratges en la XX Setmana de Cinema Internacional de Barcelona.

Concert a Marata

El proper diumenge, dia 10 de desembre, a les 10 del matí, a la Parròquia de Santa Coloma de Marata, Les Franqueses del Vallès. Actuarà la CORAL UNIVERSITARIA DE MALLORCA. 45 cantaires dirigits per Joan Company. Interpretarà Cançons Populares de Mallorca i Peces d'Autors Mallorquins.

Reunió general de l'Agrupació Sardanista

A la Casa de Cultura de la Fundació P. Maspons i Camarasa, el diumenge 10 de desembre, a dos quarts d'onze del matí, es celebrarà la Reunió Ordinària de Socis de l'Agrupació Sardanista.

Accidents Elèctrics a l'Empresa

La Mútua del Carme, ha convocat pel dissabte 16 de desembre, un interessant Seminari sobre accidents elèctrics. Els temes es-taran a càrrec de Pere Barrau i Bombardo, enginyer industrial i Jaume Moragues i Gassull, perit industrial elèctric.

El nombre de places disponibles és de quinze. Per inscripcions, dirigir-se al Servei de Prevenció de la Mútua, plaça Pau Casals, Granollers. Aquest acte s'iniciarà a les 9 del matí.

PlaçaGran

Director: Joan Barcon i Prevosti

Redacció: Arian Botey, Josep Cardús, Manel Clot, Joan Colomer, Josep Comas, Lluís Diumaró, Josep M. Farnés, Josep Garrell, Esteve Sala, Lluís Tintó.

Col·laboradors: Lluís Bauxell, Pere Canal, Carme Garrell, Ramon Munné, Vicenç Oliveras, Francesc Sala, Esteve Sarroca, Martí Suñol.

Corrector: Jaume Camp

Disseny: Amador Garrell

Administració: Montserrat Ponsa

Correspondència: Anselm Clavé, 46 Granollers

Editor: Premsa Vallesana, S. A.

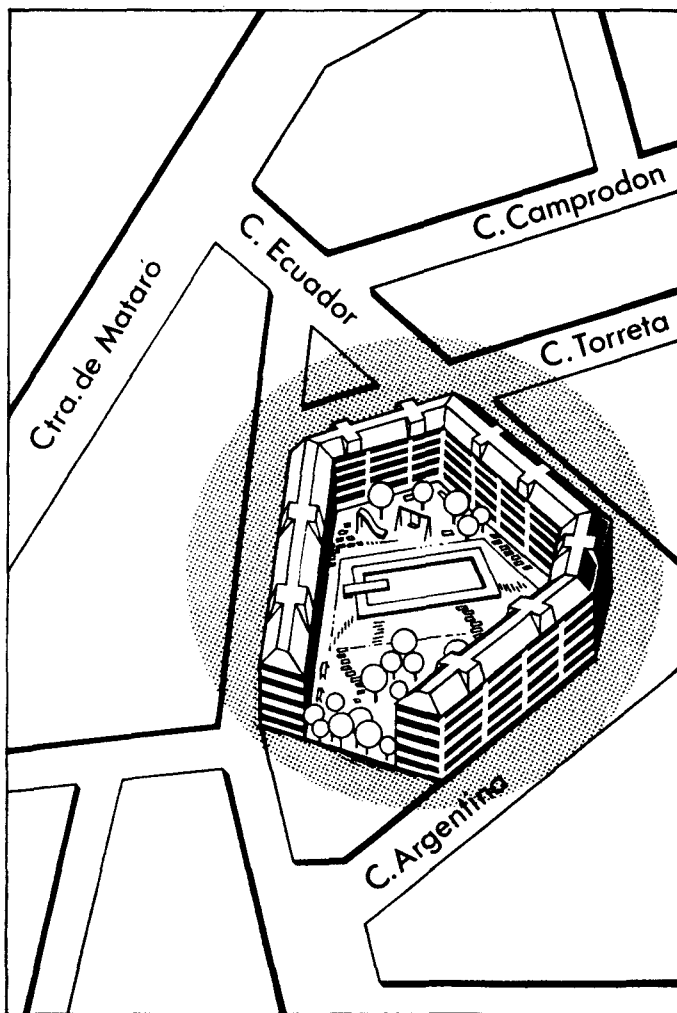
Dipòsit legal: B-33227-1978

Imprimeix: Gràfiques Garrell

Ecuador cant. Torreta-GRANOLLERS

PISOS GESTA *

Es distingeixen per
una acurada construcció
i per la qualitat dels seus acabats.

- * 4 HABITACIONS
- * 1 HABITACIÓ dels mals endreços
- * MENJADOR-ESTAR: Amb accés directe a l'exterior, terra de marbre a tot el pis, llar de foc.
- * 2 BANYS COMPLETS: Amb sanitaris de color, griferia d'importació.
- * 3 TERRASSES.
- * CALEFACCIÓ: Central a totes les dependències i comptador individual de consum.
- * PARKING, piscina, parc infantil i local de guarderia, inclosos en el preu del pis.
- * 11 VEÏNS per escala.

INFORMACIÓ I VENDA:

En el mateix edifici tots els dies laborables de 4 a 6, dissabtes de 4 a 6, diumenges de 11 a 1 del matí.

A les nostres oficines tots els dies en hores laborables.

***GESTA**

Plaça Caidos, 23 T. 870 11 12 - GRANOLLERS.

és la que treballa

Avui comencem aquesta columna dins el setmanari. La nostra intenció no es aïra que la veu remarcar, i aïhora estudiari, aquelles errades que, setmana rera setmana, s'hi hagin anat esmunyint, moltes vegades per causa de la rapidesa que cal imprimir a la redacció del periòdic, per tal que surti el seu dia.

Naturalment, no podem pas parlar de totes aquelles que hi constin o bé que hagin copiat. I aïra, en una, cada vegada, tot procurant que tingui una certa importància, i, mes que res, que sigui una errada amb força arrels, tant en la llengua parlada com en l'escripta.

Esperem, amb il·lusió, que la nostra idea tingui una plena acceptació per part dels nostres amables lectors. I anem ja per veïna.

A la secció «Vila oberta», del nostre número 4, dins la notícia «La ciutat cau i s'aixeca de nou», hem cissat el participi passat *desaparescut*, i, trancament, ens ha tret la vista.

Es per això que, avui, hem cregut oportú parlar d'aquesta mena de participis, els acabats en *scut*, els quals, en general, son totalment inadmmissibles.

Creiem ben bé que es cau en l'error d'usar-los, pel fet que n'hi ha només tres que son correctes: *merescut*, *nascut* i *crescut*.

Els altres, però, són erronis. I en són perquè, o bé són participis de verbs acabats en *eixer*, deguts a la influència castellana —com *favorescut*, de *favorèixer*— o bé participis de nova forma que tenen la tendència de reemplaçar antics participis en *gut*, sota la influència, com diem, dels participis castellans corresponents, acabats en *cido*, com *complascut*, per *compiagut* (correcte), de *complaure*.

Cal tenir en compte que els verbs que ens hem inventat o bé admès, terminats en *eixer* (a excepció dels tres que hem assenyalat abans: *merèixer*, *néixer* i *créixer*, els quals són correctes), com *favorèixer*, *prevalèixer*, etc són causa de l'augment del nombre de participis en *scut*, corresponents, com hem dit, a participis castellans en *cido*.

Així, diem i escrivim, indègudament, *favorescut*, *prevalescut*, etc. I no sols això, sinó que tot seguint aquest fals criteri afavorim la creació de molts participis com *complascut*, *aparescut* o *desaparescut*, *comparescut* etc.

Recordem, doncs, que tots aquests participis novells, acabats en *scut*, han d'esser bandejats de la nostra parla.

Ara bé, si comencem per substituir verbs dolents com *favorèixer*, *prevalèixer*, *pertenèixer*, *permanèixer*, etc. pels verbs bons com *afavorir*, *prevaler*, *pertànyer*, *romandre*, etc., no caurem llavors tan fàcilment en l'equivocació d'usar *favorescut*, *prevalescut*, *pertenescut*, *permanescut*, etc., sinó que usarem *afavorit*, *prevalgut*, *pertangut*, *romàs*, etc.

I en els verbs restants no oblidar mai que cal canviar *scut* per *gut*. Així, *compiagut*, *aparegut*, *comparegut*.

Per tant, a la notícia esmentada calia haver-hi posat *desaparegut*.

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R.M.C.

El 6-D, Dia de la Constitució

Probablement els psicòlegs de masses o els tècnics en publicitat ens podrien explicar la moda de les sigles: El 20-N, el 15-J, el 6-D...

Seria una llàstima que l'explicació fós la pressa, quan es tracta de fets que han requerit o requereixen certa calma. El Sr. Franco, a morir, no es va donar cap pressa; les eleccions del 15 de juny van arribar més de quaranta anys després de les del 16 de febrer i van costar moltes hores de treball a molta gent; i el 6-D, com a mínim, demana haver-se llegit la Constitució, que és un text poc divertit, de 169 articles, quatre disposicions addicionals, nou de transitòries, una derogatòria i una final. I no cito el preàmbul perquè els seus redactors han tingut la gràcia de fer-lo molt curt.

Ara bé, havent-la llegit, o sense haver-ho fet, el proper dimecres, dia 6, caldrà pronunciar-nos sobre la Constitució. I com que ara són moda les travesses podem jugar amb tres solucions: el sí, el no, o bé l'abstenció.

Els arguments que defensen qualsevol d'aquests vots són pràcticament inexhauribles.

Els nostàlgics partidaris de la dictadura, i tots aquells que no accepten una democràcia en la forma vigent a l'Europa occidental, prediquen el no o bé l'abstenció.

Però n'hi ha d'altres que, malgrat voler viure en una societat democràtica, també propugnen l'abstenció, i fins i tot el no, perquè troben en el text constitucional definicions que no els agraden, els sobra algú article, o bé hi troben a faltar qualsevol declaració.

A tots ells jo els diria que la Constitució és un conjunt, és un tot que cal considerar globalment i veure si el balanç final és o no és satisfactori. Votar sí a la Constitució no és fer cap professió de fe religiosa, sinó un acte polític, i els actes polítics no demanen «creure» que allò és una veritat, sinó creure que aquèlla és la millor solució, d'entre les possibles, per a una determinada situació d'un poble concret. I ara creiem que el poble de Catalunya, i el poble d'Espanya, necessiten que s'aprovi aquesta Constitució. Malgrat que el seu text no ens agradi del tot, o potser, precisament perquè el seu text no ens agrada del tot ni a nosaltres ni a ningú, la qual cosa vol dir que no és una Constitució totalment de ningú, sinó una Constitució una mica de tots.

També n'hi ha que diuen que els catalans no podem votar aquesta Constitució, perquè no és la nostra. És evident que és la Constitució de l'Estat espanyol. Però també és evident que, de grat o per força, formem part d'aquest Estat espanyol i depenem de la seva organització i les seves lleis. Ningú pot parlar seriosament de separar-se de l'Estat espanyol si no disposa prèviament d'una força prou poderosa per tal d'aconseguir-ho. Per tant, la vida i el progrés del poble de Catalunya no té altre marc que el de l'Estat espanyol. I és aquest marc allò que hem de fer apte per a les nostres necessitats. I és innegable que la Constitució que cal votar el dia 6, amb totes les seves limitacions, reconeix la realitat plurinacional d'Espanya i permet, a les diverses nacions i regions de l'Estat, una Autonomia que, si sabem fer-la servir, significarà per a Catalunya la recuperació de la seva identitat i un relleu de la seva vida col·lectiva.

L'espai, que ja s'ha acabat, em diu que potser sí que caldrà escriure en sigles.

C. U.

Llibreria Carbó

Anselm Clavé, 36

es complau a anunciar al públic en general, la incorporació, als seus ja acreditats serveis, d'un centre productor de

SIGNES DYMO

especialment indicats per a resoldre els problemes de retolació instantània en tota classe d'empreses, indústries i comerços. El dimarts 5 de desembre, a dos quarts de vuit de la tarda, es passarà un

AUDIOVISUAL

al Saló «Fonda Espanya» de l'Hotel Europa. Assistència per rigorosa invitació; interessats dirigir-se al telèfon 870 04 32 o a la mateixa Llibreria.

L'Estatut vist pels nostres

El polèmic «provincialisme»

Hem tingut interès de portar a les nostres pàgines la veu política sobre un tema tant important com la representativitat de les comarques dintre del Parlament. Vam saber que un dels nostres Comentaris d'Urgència havia ferit sensibilitats partidistes. Tot va ser perquè no vàiem de bon grat que l'accés al Parlament hagués de passar per unes eleccions «provincialistes». Ara han volgut portar la polèmica aquí. Convocarem quatre partits que tenen voluntat de poder. Els pregarem que no ens enviesin l'especialista de Barcelona. Volíem portar les paraules dels d'aquí, dels que en les pròximes eleccions municipals s'adreçaran al nostre poble. Així aquest tema ha esdevingut una tribuna oberta. Com una espècie de Parlament de Granollers. Tots hi han dit la seva. Ens hem reduït pura i simplement a transcriure els seus punts de vista, que hem procurat —i aquest és un defecte— de trametre-us-ho amb les imperfeccions d'un llenguatge parlat. Hi trobareu repeticions. Però esperem que amb el respecte que hi hem tingut podeu copsar els diferents punts de vista.

Us hem dit que el tema havia estat triat per nosaltres. I si bé això és veritat, a l'hora de parlar volgueren com a precalentament entrar en altres temes com són les finances de la Generalitat, els funcionaris i —com és natural— el de la llengua. Us presentem aquesta tribuna oberta que, per limitacions d'espai, hem hagut de donar-vos-ho per entregues. Aquesta va del començament fins a l'expressió que hi ha moltes maneres de matar mosques. La segona entrega correspon íntegrament al polèmic tema anunciat. Per avui us haureu d'esperar. Nosaltres en la conversa també haguérem de fer-ho per escoltar la seva opinió.

En la conversa hi són presents en Miquel Blancher del PSUC, en Rafael Ballús de PSC, en Jaume Camp d'UDC i en Pere Canal de CDC.
Ara ells tenen la paraula.

Discussió financera

El primer punt va ser les finances. De forma involuntària i com a mena de preludeu que va convertir-se en una agradable conversa de cafè, on els comentaris es van anar sumant sense cap mena de controvèrsia.

Blancher. — Potser un altre punt polèmic, però que segurament no ho és tant aquí com a Madrid, és el punt de les finances, sobretot quan es puntualitzi enfront el Govern de Madrid.

Canal. — En les finances tothom està d'acord en tenir el màxim de mitjans. Ara! Hi hauran criteris diferents.

Camp. — A Madrid sí que n'hi hauran d'haver...

Canal. — Tothom s'ho mira des del seu punt de vista, pensant que la seva proposta té més avantatges per a la Generalitat. Però en definitiva tots estan d'acord.

Ballús. — En això de les finances hi podran haver problemes tècnics, però que aquests estan basats en el problema polític de la resistència que tindrà el Govern Central en cedir diners a la Generalitat. Ara s'estan valorant els serveis traspassats per sota del cost real. M'imagino que provaran de passar serveis amb un llast deficitari a fi i efecte que Generalitat no funcioni. No poden suportar políticament que una Generalitat funcioni bé amb les mateixes pesetes que funciona malament a la resta del país.

Camp. — La solució que donaran ells serà que la Generalitat posi més impostos.

Ballús. — Tot això és inevitable.

Blancher. — A la Generalitat hi haurà la discussió dels percentatges. Quina part dels impostos es quedara a Catalunya? Hi haurà una mena de regateig, un estira i arronsa...

Ballús. — Si la Generalitat millora un servei, o en crea un altre, aquest plus ens l'hem de pagar nosaltres, però el que no podem admetre és que pels mateixos serveis haguem de pagar més.

Canal. — Continuant amb el que deia en Ballús, ara això es dona en l'ensenyament. Si valoren el cost actual de l'ensenyament públic a Catalunya (que és un percentatge molt inferior a l'ensenyament públic de la resta d'Espanya) ens estafen, perquè caldria valorar els dèficits. Ens haurien d'avaluar l'escola pública amb el percentatge de la resta de l'Estat.

Ballús. — Si no recordo malament l'escola pública a Catalunya no arriba al 50 per cent.

Blancher. — El dèficit a Catalunya és enormement més gros que en altres nacionalitats i regions espanyoles, això és indubtable.

Ballús. — I en sanitat també.

Canal. — L'arranjament s'hauria de fer amb l'estandart que hi hauria d'haver, o almenys el que hi ha actualment en altres llocs.

Ballús. — Que paguin per places escolars!

Canal. — El sistema de finances —defensat per Convergència era el més pràctic, però el que tenia més dificultats per a ser acceptat per Madrid.

S'hauria de fer una valoració dels serveis de l'Administració Central, fer una valoració del que hauria d'anar a un fons comú administrat pel Senat —per corregir l'equilibri entre els diferents pobles d'Espanya—, i aleshores tota la resta per Catalunya. Ens en anavem a un 70 per cent de tota la imposició i el 20 per cent pels serveis centrals i el 10 restant per altres coses. No recordo els percentatges, però un cop establert no s'havia de discutir més. Sí l'Estat modifica un impost, o en posa un de nou, no es produeix cap alteració.

Es va per una solució mixta. Uns impostos per Catalunya —els més petits— i uns percentatges dels altres impostos a discutir.

Ballús. — La solució dels percentatges és una, però hi ha una segona part. Els diners es recaptin aquí i tornen al cap d'un temps, com passava a les Diputacions, que els hi retenien un mes i un altre...

Canal. — El problema és la sobirania Fiscal, que se la reserva l'Estat, i per tant sempre estarem a mercè de les reformes que faci.

Ballús. — En quant a creació i modulació d'impostos, però en quant a la gestió i la finançació, es podria mirar que la sobirania fos la capacitat de crear impostos.

Canal. — Es parteix que la recaptació la fes la Generalitat i liquidés a l'Estat la diferència.

Ballús. — Recaptin els òrgans perifèrics administratius, Generalitat a partir d'ara. El que intentaran que ho ingressi a un compte corrent del Ministeri d'Hisenda. Això no hauria de ser, s'hauria d'ingressar el percentatge que els hi pertoca.

El Rei Jaume I presidint les Corts de Catalunya, el 1495

es polítics (Primera part)

Resistència dels funcionaris

Un nou salt sobre la marxa entra de ple amb el temut camp dels funcionaris, en el que tot veient que l'administració no funciona, s'arriba a l'acord que el problema ve donat per l'estructura actual.

Blancher. —L'Estatut es posarà en marxa amb uns funcionaris amb uns hàbits i costums adquirits. Et traspassen els funcionaris que procedeixen de l'Estat —cosa que també passarà amb l'Ajuntament—. Podran prendre actituds i posicions que no serien favorables al funcionament de la Generalitat. Per exemple la resistència a aprendre el català i a moltes qüestions.

Ballús. —Aquest tema és molt important. I s'ha de fer una distinció entre el que ha funcionat malament, no tant per ineptituds, sinó per una organització deficient, del que podríem dir-ne els altíssims funcionaris i polítics. Els funcionaris, amb un nou control polític i potser canviant o posant a rotllo els alts funcionaris de l'administració en sortirà una altra cosa.

Em sembla que era el mateix Fernández Ordóñez, que parlava de la productivitat dels funcionaris i deia que d'una jornada laboral de 40 hores en treballen un promig de 25. A què és degut? A que són uns mantres? No, sinó que no els controlen o

no tenen feines a fer. És un problema polític d'organització.

Canal. —Es un problema d'organització.

Blancher. —Un altre problema és que són persones que venen traslladades.

Ballús. —Els mestres no haurien de ser funcionaris.

Canal. —Avui tothom preten ser funcionari.

Ballús. —Hi ha una devaluació del funcionari terrible. A Anglaterra n'hi ha molt pocs. El funcionari hauria de ser només el que exerceix imperi. Aquí, els carters són funcionaris. Els mestres també entren en el sac dels funcionaris, com si fos l'única manera per tenir seguretat en el treball!

Canal. —Amb els funcionaris tenim dos problemes. El més general és el d'organització i per tant de la direcció política. L'altre és l'arrelament en el país, i en les seves institucions. Arrelament que, més que res, aquí passa pel problema de la llengua. No té altre solució que despertar l'interès de la gent. Que l'ensenyament, la televisió i tots els mitjans de comunicació la facin necessària.

Problemes de la recatalanització

De cop s'entra al tema de la llengua. Aquí les opinions apareixen més divergents. Hi ha una certa polèmica, en la qual es va poder veure sobretot una diferència ben marcada entre l'oportunitat de les declaracions de principis i la operativitat del mateix text.

Canal. —Però això ens porta a un altre tema. El problema de la llengua que en el projecte d'Estatut fa oolligatori el castellà i no el català. Nosaltres proposem que en el projecte d'Estatut el català tingui a Catalunya el mateix estatut que el castellà respecte a l'Estat espanyol.

Blancher. —La comunitat catalana es troba amb problemes gravíssims.

Canal. —Això són problemes d'aplicació, però en canvi del que parlo és d'un problema de finalitat. Si no ens fem aquest propòsit la llengua catalana no es protegirà, sinó el contrari, continuarà desapareixent.

Blancher. —Es un problema realment greu! Com no hi hagi una política decidida en aquest sentit es consuma una divisió de la societat. Llegia, si no recordo malament, que un «hogar castellano-leonés» de Sabadell o Terrassa, propugnava fer una crida per lluitar contra la imposició del català com a llengua oficial.

Canal. —Es una posició imperialista.

Camp. —Nosaltres hauríem de ser una mica forts per combatre-ho.

Blancher. —Diria que l'avantprojecte de l'Estatut...

Es posen a llegir textos de la Constitució i de l'Estatut, tothom llegueix el seu text.

Canal. —Només han de fer la referència que el català a Catalunya tindrà el mateix tractament que el castellà a la resta de l'Estat.

Blancher. —Ens trobem amb un gros problema. No hi ha els elements, ni els instruments necessaris en aquest moment...

Canal. —S'han de crear els instruments! Per què hem de renunciar? Abans quan ens imposaren el castellà, hi eren els instruments?

Si ara no tenim els instruments s'han de fer.

Blancher. —L'Estatut és una arma de dos talls. Podrà ser assumit per tot el poble català si té un text capaç de ser acceptat per tothom, i que les forces polítiques puguin defensar-lo, fins a les darreres conseqüències.

Canal. —Només demanem la igualtat de les dues llengües!

Ballús. —La igualtat queda establerta en el text!

Canal. —En absolut! Nosaltres partim d'una desigualtat. S'ha de restablir la igualtat. En realitat la igualtat hauria de ser per tota Espanya. Que cadascú parlés la seva llengua i s'ha acabat la història. Acceptem la realitat espanyola, però almenys a Catalunya hi ha d'haver la igualtat.

Ballús. —Hi ha un cert perill de lerroxisme...

Canal. —El català entra en les altres llengües espanyoles...

Blancher. —El reaccat d'aquest article pot ser realment conuictiu, pot ser manipulat. Casos de lerroxisme són bastant vius entre nosaltres.

Ballús. —Sobre aquest tema hauríem de veure les possibilitats del moment. El text és el resultat d'una situació i d'unes tensions. Com estaven en la constitució de la República? El text estava al límit.

En quant a la redacció de l'Estatut, podria obtenir un text que fos més satisfactori pels catalans, però aquí hem de mirar el que podríem fer després. Amb aquest mateix text es podrà dur més endavant una política de recatalanització molt important. De la mateixa manera que la Constitució diu que protegeix totes les llengües i en canvi sabem de cert que la protecció anirà per a una sola llengua i a les altres els hi donaran algun caramel, m'imagino que la Generalitat adoptarà unes polítiques determinades que seran absolutament catalanistes, en el bon sentit de la paraula. Els partits que porten una carga més elevada de militants immigrants es veu el tipus de política que

estan fent. El que es fa és integrar a masses de gent. Per això que el text és vaau, perquè permet treballar. Potser el text podria ser més catalanista, però possiblement se'ns podria tornar contra nosaltres.

Canal. —Em fa gràcia això de radicalment catalanista. L'únic que demano és una posició d'igualtat i això és de justícia. El català és una llengua que té dificultats de subsistir, davant la difusió del castellà. El castellà és molt més universal, té gran difusió. Els llibres són més barats. El miracle és que no l'hagi aixafat, al català.

Si tenim dues llengües en col·lisió i es planteja una lluita, si una d'elles té uns privilegis sobre l'altra, no diguem pas que adoptem una solució justa en la pràctica!

Es un mal que acceptem d'entrada una desigualtat!

Blancher. —No em preocupa la declaració de principis, que després no es compleixen...

L'Estatut no és una Constitució!

Canal. —Saps quant difícil és modificar l'Estatut?

Blancher. —L'Estatut ha de ser una eina de treball. El que em preocupa és que la Generalitat tingui unes funcions i aquestes es compleixin. A nivells de mitjans de comunicació, de l'ensenyament, s'augmentarà l'extensió del català. És una dicotomia que hi hagi una declaració i el que es faci a la pràctica.

Canal. —Es pot presentar la dicotomia. És molt més fàcil posar un text i fer la política del text, que no pas fer-la diferent. Necessàriament no hi ha d'haver contradicció.

Ballús. —Hi ha moltes maneres de matar mosques.

Com heu pogut veure, el consens fa miracles. I encara que hi ha punts de vista diferents, en la conversa es comprova com en realitat donen tota la seva força a l'Estatut. Davant del Govern de Madrid cal unificar criteris. L'únic important és l'Estatut.

Josep Comas i Josep M. Farnés

baró S.A.
CONSTRUCCIONS

Ronda Universitat, 7, 2.º

Tel. 318 32 34

barcelona

Josep Umbert, 84

Tel. 870 23 94

granollers

GESTORIA ADMINISTRATIVA

ESCOLA CONDUCTORS

ASSEGURANCES GENERALS

ADMINISTRACIO FINQUES

GARCIA

CARRER GIRONA, 52, 1 - TEL. 870 04 92 - 870 22 11

CARRER A. VIÑAMATA, 3 - TEL. 870 13 79

GRANOLLERS

Plaça Perpinyà, 2

antoni
PORTA
sastre

GRANOLLERS

RIERA

Regals d'Empresa

Granollers Anselm Clavé, 8 i 16 Tel. 870 03 22

FLORS I VIOLES

JOGUINES

Plaça de les Olles, 10 Telèfon 870 24 13 Granollers

Malfiem-nos de la malfiança

Qui més qui menys avui la gent saltem que és un gust. Carregats d'agressivitat, a tothora treiem foc pels queixals. Malauradament, anem perdent el sentit de l'humor i capgirem el sentit dels mots. Fins en l'altre, hi veiem un rival que cal comprar o abatre. Tot un símptoma.

L'aire que respirem —les relacions humanes a casa, a l'escola, al treball, al municipi, al partit, a l'església— ens emmetzina.

Els sí no són sí. Els no no són no. Tot és boirós i tèrbol. Una veritable cortina de fum.

Aquesta manera de viure no allibera perquè crea recel i malfiança. Distància. Atrinxera.

Si més no, una mostra. En un àpat de nocces ens serveixen «Gigo amb bolets». Comentem si és xai o vedella. Als ulls, sembla vedella. Pel gust, diríeu que és xai. Recorda la llana.

Com que som inexperts, preguntem al cambrer. Ens diu que és vedella. Nosaltres —repliquem— hauríem dit que és xai; preguntí-ho a la cuina, per favor, i sortirem de dubtes. Sap, hi trobem el gust de la llana.

El cambrer salta estrepitosament. Té el posat de bona persona, però, inadvertidament, l'hem sorprès.

Això de llana, li sona. Vet aquí el malentès. Tenir llana al clatell és una locució popular plena de sentit.

Sí, això de llana li sona, però malament. S'ho pren com si fos en doble sentit. Com si insinuéssim que ens enganya. Que ens dona gat per llebre, aquesta vegada xai per vedella.

Marxa, neguitós, i torna. A la cuina —ens fa— em diuen que és xai. Nosaltres no preguntàvem res més. S'aclareix el malentès. Reneix la confiança, gràcies a l'esforç de tots, d'ell i nostre.

Fins aquí una mostra ben innocent, ben a l'abast.

Avui se'ns governa i se'ns administra amb boira baixa, amb cortina de fum. Aquestes —la boira baixa i la cortina de fum— s'han convertit en armes de dissuació.

Per circular —per conviure—, ambdues són una veritable amenaça. Provoquen accidents, ho sabem prou.

La boira baixa i la cortina de fum esgoten qualsevol, sobretot esgoten la convivència i el diàleg. Sense horitzó, sense límits, desapareix la noció d'espai: no saps on ets ni saps on vas. Perds la identitat i t'angoixes.

Avui topem, massa sovint, amb el rerafons de la cortina de fum i de la boira baixa. A tot arreu manca transparència: transparència d'informació, de comptes, de programa, de projectes, de previsions, d'assemblees, de juntes, de sessions municipals, de comunicats, d'acords.

N'ingú no veu res clar. Vivim una situació fosca i embrollada. La cortina de fum i la boira baixa dispersen i dissuadeixen. Ho saben bé prou les forces d'ordre públic.

Però i qui vol dissuadir-nos? De què se'ns vol dissuadir? Per què? Vet aquí uns interrogants ben enigmàtics.

Entretant, el resultat, provocat o no, tant se val, és la malfiança. El poble malfia, cada cop més, de tot i de tothom. Això és greu. Tanmateix, un mitjà eficaç per avortar tota mena de protagonisme.

Però si el poble no n'és el protagonista, on és la democràcia?

Que vingui un fort vent de llevant i s'endugui el fum i la boira baixa. I amb ells, la por i la malfiança.

JOSEP CARDÚS I GRAU

GLOSES

Tancament de comptes

Hi ha qui viu al món tanmateix com si realment no hi fos. Una fallera abassegadora se li endú el pensament vers una determinada dèria i s'hi abandona, feliç, amb el més absolut menyspreu per a les coses terrenes, potser més brillants i falagueres.

Fa anys —molts— que vaig conèixer un tipus d'aquesta mena. Era un vell tenidor de llibres, místic de la comptabilitat, que anava i venia de la feina amb el cap ple de xifres, empentejat per la multitud que transitava pels carrers amb l'esperit obert a l'espectacle rutilant de la gran ciutat.

Amb poca cosa en tenia prou per a viure. Era com aquell ermità de Montserrat, que va gravar Laborde, amb un braser, un càntir d'aigua, un porró de vi —potser captrenat— i un ocellet que entrava per la finestra oberta a prendre-li el menjar dels dits. Però la sort atziaga que menava els seus passos per aquesta vall de llàgrimes, tan plena de perills, l'engrapà un dia quan travessava una ampla avinguda, sense fer cas del llum vermell que li prohibia el trànsit. Fatalment —és clar!— fou víctima de la circulació dels altres.

Un taxi desbocat se li va tirar al damunt i el tombejà per terra. Com que hi feia nosa, una ambulància el va recollir i s'emportà cap a l'hospital aquella figura malmesa per a una trencadissa d'ossos que feia feredat.

Quan passats uns dies, sense heure'n esment, li vingueren els sentits a l'hospital, mirà amb sorpresa les parets de la seva cambra. Tot era blanc i llis, embolcallat, encara, amb un tel boirós que n'endolcia les arestes.

Cercava afanyós la visió familiar de la seva habitació i aleshores, a la fi, els seus ulls es fixaren en un quadret petitó, penjat damunt la seva tauleta de nit. El mirà àvidament i la cara embenada se li il·luminà amb una estranya claror. Semblava que tornava a la vida. La infermera consultà amb la mirada el doctor; aquest, amb un gest vague, li ordenà despenjar el quadre i acostar-lo a la cara del morent.

Els seus trets es transmudaren. Ara reflectien una llum viva, mentre amb l'esguard en resseguia el contingut. Era un full clínic, bellament quadriculat on unes xifres, ben arrencades, marcaven les pugues i baixes de la febre del malalt.

Quin goig sentí el nostre amic en aquells instants decisius! Amb un esforç de què el doctor va sorprendre's, aconseguí agafar el gràfic i mantenir-lo dret damunt la gira del llit. I així passà unes hores en muda contemplació. Tornava al món de les xifres, del seu món, i semblà reviuar-se.

Però cap a la matinada l'estat del ferit empitjorà sense remei. I quan el sol que entrava per les esclatxes de la persiana marcava a la paret, una renglera de línies lluminoses que semblava la pàgina d'un immens llibre ratllat, el nostre amic moria amb un plàcid somriure a flor de llavis.

La seva última mirada va ser per aquell diagrama que enregistra la comptabilitat de les seves darreres pulsacions. I a l'instant precís del suprem tancament de comptes, el meu amic encara va tenir temps de traçar, mentalment, dues ratlles paral·leles —la del damunt un pensament més gruixuda— sota mateix de la xifra final.

XIXU

Els Veterinaris s'oposen a la Formació Professional dels Ramaders

Ara, a Catalunya —i a la nostra comarca del Vallès Oriental d'una manera especial, on ja fa anys que in-seminen— els ramaders es troben amb l'oposició dels veterinaris. Aquests els acusen d'intrusos. El Col·legi de Veterinaris de Catalunya defensa els seus interessos econòmics i professionals. Que sapiguem, aquest problema no existeix a la resta d'Espanya, només es planteja a Catalunya.

A tot el món, els ramaders capacitats in-seminen les pròpies vaques.

Aquest ha demostrat ser el sistema més rendable, tant econòmicament com professionalment.

Després dels quaranta anys de franquisme i tot just iniciada la democràcia, ens sorprèn que es boicotegi la promoció professional dels ramaders.

Hi ha qui creu que el ramader, un cop capacitat, potser pel fet de ser el primer protagonista, posa més cura i fins resulta més eficaç que la majoria dels veterinaris.

J. C.

Després del «Cinema Novo»

1 — Els anys seixanta són descobridors de cinemes nacionals. Tot festival internacional que es vani de ser-ho ha de comptar amb algun film del nou cinema alemany o dels països de l'Est o... o dels nous cinemes del Tercer Món. Entre aquests últims, hi ha el «Cinema Nôvo» brasiler, un dels més interessants, sòlids i amb raó d'ésser que van sortir.

La fam del llatino-americà no és solament un símptoma alarmant de la pobretat social; és l'essència de la seva societat. Així podem definir la nostra cultura com a una cultura de fam. Aquí resideix la tràgica originalitat del «Cinema Nôvo» en relació al cinema mundial: la nostra originalitat és la nostra fam que també és la nostra major misèria, sentida però no compresa. (...) El comportament normal d'un afamat és la violència, però la violència d'un afamat no és primitivisme; l'estètica de la violència, abans de ser primitiva, és revolucionària, és el moment en què el colonitzador s'adona de l'existència del colonitzat». Aquestes paraules d'en Glauber Rocha, un dels directors d'aquest cinema, són definidores de la que anomenaren «estètica de la pobretat i de la violència», signe diferenciador de tot un cinema. (Dins d'un parèntesi es pot dir que aquesta estètica fou trasplantada una dècada més tard, a terres castellaneres per Ricardo Franco en una pel·lícula d'excel·lents resultats: «Pascual Duarte»).

2 — Míg amagada i com a complement, s'estrena en el Mundial «Tota nuesa serà castigada» (1973), pel·lícula brasilerera d'Arnaldo Jabor. El film ja no té quasi res a veure amb el que dèiem anteriorment de l'estètica afamada i violenta. És un film després del «Cinema Nôvo»; s'empara ja en una recuperació i reivindicació, que per (no) localitzar-la d'alguna manera direm que és internacional, del melodrama i del fulletó: reivindicació que han fet des d'en Visconti («El innocent») fins en Kubrick («Barry Lindon») passant per en Fassbinder («Les amargues llàgrimes de Petra von Kant», entre d'altres), en Borowczyk («Història d'un pecat»), etc.

La història d'un vidu que s'enamora d'una puta que és rebutjada pel fill d'aquell es podria trobar dins de qualsevol «novella» de la ràdio. Però les formes grotesques, fins i tot esperpèntiques, que hi dona el director a situacions i personatges fa que hom s'oblidi de la possible absurditat del que li estan explicant i esdevingui una mena de tragèdia passional i cosmopolita de caire molt suggestiu.

3 — D'altra banda, de les altres pel·lícules que es projecten a Granollers, tenen interès a priori «The last Waltz» (Martin Scorsese, 1977) i «Corrupció d'una família» (Harold Prince, 1970).

LLUIS BAUXELL

Adéu a la Copa Korac

L'aventura de l'europea Copa Korac de Bàsquet, s'ha acabat pel Club de Bàsquet Granollers.

Ja en el primer encontre disputat en terres gales, quedà el resultat resolt, 116-82 favorable a l'equip de la ciutat de Caen, aquesta diferència deixava l'eliminàtoria resolta, el resultat era contundent.

El segon encontre a casa nostra, disputat el passat dimarts, fou una continuació, el Caen, tornà a imposar-se, pel resultat de 78-87, per tant eliminàtoria contundent dels nostres representants.

Per història, poc es pot contar d'aquests partits, el Caen forma un acceptable conjunt, però el Granollers en aquesta ocasió, fou desconegut, més que dir que fou guanyat, hem de dir que va perdre.

Ara el Club local, sols lluita a la Primera Divisió, hem d'esperar que aquestes eliminatòries no influeixin en el seu rendiment, si en aquesta competició, fins el moment ha estat brillant, veurem que no s'enfonsi, els resultats podrien ser imprevistos, i tot el que els del bàsquet local han aconseguit amb gran esforç, podria anar per terra ràpidament.

Josep Comas

duran

joiers

35 anys creant les seves joies

even

FORJATS - CERÀMIQUES - SANITARI

Exposició i Oficines:

Roger de Flor, 47, 49 i 51 baixos

Tel. 870 44 58 / 62 - GRANOLLERS

Música

Terra de Músics

Dins dels actes organitzats per a la celebració dels cinquanta anys de l'Escola de Música, el passat diumenge es va celebrar un concert d'ex-alumnes veritablement interessant.

La Casa de Cultura era gairebé plena. Potser sí que eren familiars i amics del gran nombre d'actuants, però ens podiem fer la il·lusió que existeix veritablement un públic per als concerts, i que vivim a la ciutat de músics, i melòmans, que sempre havia estat Granollers.

El concert va començar amb l'actuació de M.ª Rosa Vidal, soprà, molt ben agombolada per Carles Riera, flauta dolça i Rafael Sala, guitarra. Va seguir amb les actuacions de Marta López, piano; Jaume Giró i Narcís Coma, violí i piano; Joan López, piano; Gregori Silvestre i Jordi Brugués, piano i clarinet; Claudi Arimany i Rafael Sala, flauta travessa i guitarra; Josep M.ª Roger, piano; i Amador Molins, Pere Carbonell i Ramon Aspa, violins i piano.

Les obres varen ser de Haendel, Bach, Chopin, Schubert, Mompou, Ruera i Molino.

Tot molt conegut, excepte l'interessant i cadenciós «Nocturn» Op. 38 de Molino, obra completament desconeguda per al crític, i que Claudi Arimany ens va descobrir, i excepte també la bellíssima «Meditació» del nostre mestre Ruera, que no havia tingut ocasió d'escoltar fins ara, interpretada amb gran sensibilitat pel clarinetista Jordi Brugués, acompanyat al piano per Gregori Silvestre. El Mestre Ruera el va felicitar públicament en acabar l'audició.

Molts encerts i també més d'un error s'han produït tot al llarg del concert. Però no estem avui ací per posar noms als encerts i desencerts. El concert era un concert «de casa» amb músics «de casa», i cal valorar per damunt de tot, l'esforç de tots aquests artistes que han fet de la Música o bé la seva professió, o bé la seva afecció, però en tots els casos, la seva més gran passió. I és aquesta passió i aquest esforç el que volem deixar ben alt ací, i donar gràcies a aquests amics i al seu treball perquè podem tornar a dir, ben cofois, que Granollers és encara «terra de músics».

ARIAN BOTEY

Teatre

El Teatre i els dies

Antígona

de Josep M.ª Muñoz i Pujol

Dia 18 de novembre

La versió que ha presentat la S. C. A 71 es basa, com és lògic, en la homònima tragèdia clàssica. Segons es desprèn, però, de la versió vista, aprofitant la polivalència de les obres clàssiques, l'obra de Muñoz i Pujol subratlla els aspectes «contestataris» d'Antígona.

El muntatge que ressenyem, va ser molt mal rebut per la crítica de Barcelona, quan últimament va reposar-se al Lliure, a nosaltres no ens va semblar tan dolent com deien. L'única cosa que li retreuríem, és l'especial grisor de l'espectacle que en termes globals queda salvat pel bon fer de l'actriu Núria Duran. Els altres actors, creiem, no estaven massa convençuts de la seva feina. D'això, en pateix tot l'espectacle.

Els figurins, bons. L'escenografia, malgrat el verisme innecessari del canyissar ens va semblar de «pastorets». La música manllevada a Ll. Llach per unir les diferents porcions de l'espectacle i malgrat els bons serveis d'amplificació ens sonava a la secció de «discos solicitados».

Aula Brecht

per Feliu Formosa

Dia 23 de novembre

L'espectacle ofert per Feliu Formosa, sota la convenció escolar d'una lliçó, no està basat en textos «dramàtics» de B. Brecht. Els dotze textos que formen l'espectacle corresponen a la seva obra «lirica» amb mostres que van des de l'any 1926 al 1956, any de la mort de B. B. No hi manca, però, algun text, com el cas de la Cançó de Jenny dels Pirates, que amb música de Kurt Weil hi integra els cantables de l'Òpera de tres rals.

A l'Aula Brecht, Feliu Formosa ens dona tota una lliçó de bon fer teatral, amb un treball concís, estricte, savi, sense concessions a la galeria ni fugides de to. Varem ser dels escollits —a l'envelat no hi havia les aglomeracions típiques dels Cicles— per gaudir d'una vetllada on la imprescindible opacitat

del món «dramàtic» de B. B. va brillar profundament.

Ara ja no podem dir que Brecht és un dels grans absents del Cicle de Granollers. Formosa n'ha fet el desgreuge. Curiosament, Feliu Formosa ja va ser l'adaptador de les cançons de l'Òpera de tres rals, quan el novembre de 1963, s'estrenà, per primera vegada i en sessió pública, un Brecht a l'Estat Espanyol (Palau de la Música Catalana per l'A. D. B.).

Tota la feina que F. Formosa ha portat a terme com actor, creiem que ha tingut una vessant brechtiana dúctil i responsable, lluny dels encarcaments i superficialitats que durant l'època de la moda Brecht, quatre brechtians de pa-sucats-amb-oli nan fet planar, com planxa de plom damunt els desencisats escenaris d'aquest país.

La representació de l'Aula Brecht a Granollers feia el número cinquanta-sis d'ençà de l'estrena de l'espectacle.

Vàrem sortir pensatius. D'això es tractava.

M 7 Catalònia

d'Els Joglars

Dies 24, 25 i 26 de novembre

Els esmentats dies s'estrenà l'esperada CATALÒNIA dels JOGLARS, l'assistència de públic va ser nombrosíssima. D'entrada hem de dir que el treball dels Joglars ens ha satisfet. El treball el veiem com dels més complets dels Joglars. Ens alegrem d'això i tornarem a parlar-ne, l'espectacle s'ho mereix.

J. Colomé

Telèfons d'Urgència

Polícia Municipal	870 05 11
Guàrdia Civil	870 00 68
Bombers	870 11 72
Parada Taxis	870 10 28
Funerària	870 00 89
Hospital	870 24 00
Policlínica	870 61 00
Metges d'urgències de la Seguretat Social	870 01 91
Ambulàncies	870 00 92
»	870 78 61

Agenda

Teatre

Dissabte 2

10,30 nit al Teatre - Envelat
Laudamuco Señor de Ningures
per Teatro Androïdo
de Santiago de Compostela

Diumenge 3

Tarda les 7
Història de la representació
frustrada de la llegenda
de la Princesa Trista - per Equip Gat

Cinema

ASTORIA

Alma perdida
Dos hombres
y en medio dos mujeres

MAJESTIC

Alerta Roja: Neptuno hundido
Escuela de Sirenas

MUNDIAL

Corrupción de una familia
Toda desnudez será castigada

PRINCIPAL

El último vals

SALA SANT ESTEVE - club infantil

El arquero de Shewood

11 matí Associació de Veïns Barri

Bellavista - 5 tarda Finsobe

Las aventuras de Marco Polo

Exposicions

Museu de Granollers

Nines, vestits, instruments

Matí, de 11 a 2 - Tarda, 6,30 a 8,30

Casino-Club de Ritme

Exposició col·lectiva

Matí de 12 a 2 Tarda de 7 a 9

Sala Sant Jordi de la

Caixa d'Estalvis de Catalunya

Soldevila, pintures

Matí, de 11 a 2 - Tarda, de 7 a 9

Caixa d'Estalvis de Sabadell

Pintures

Rosa Aubanell

Maite Hernández

Matí de 12 a 2 Tarda de 7 a 9

A B, Galeria d'Art

Sala A - Font Díaz, olis

Sala B - Siches, dibuixos i pintures

Matí de 11 a 2 Tarda de 6,30 a 9,30

Bàsquet

Dissabte, 2

A les 8,30 tarda - Pavelló Municipal
Areslux Granollers - Cotonificio

Futbol

Diumenge 3

9 matí camp E. C. Granollers
Granollers B - Sant Fost

A les 10

Granollers B - Santa Eulàlia

3,15 Tarda

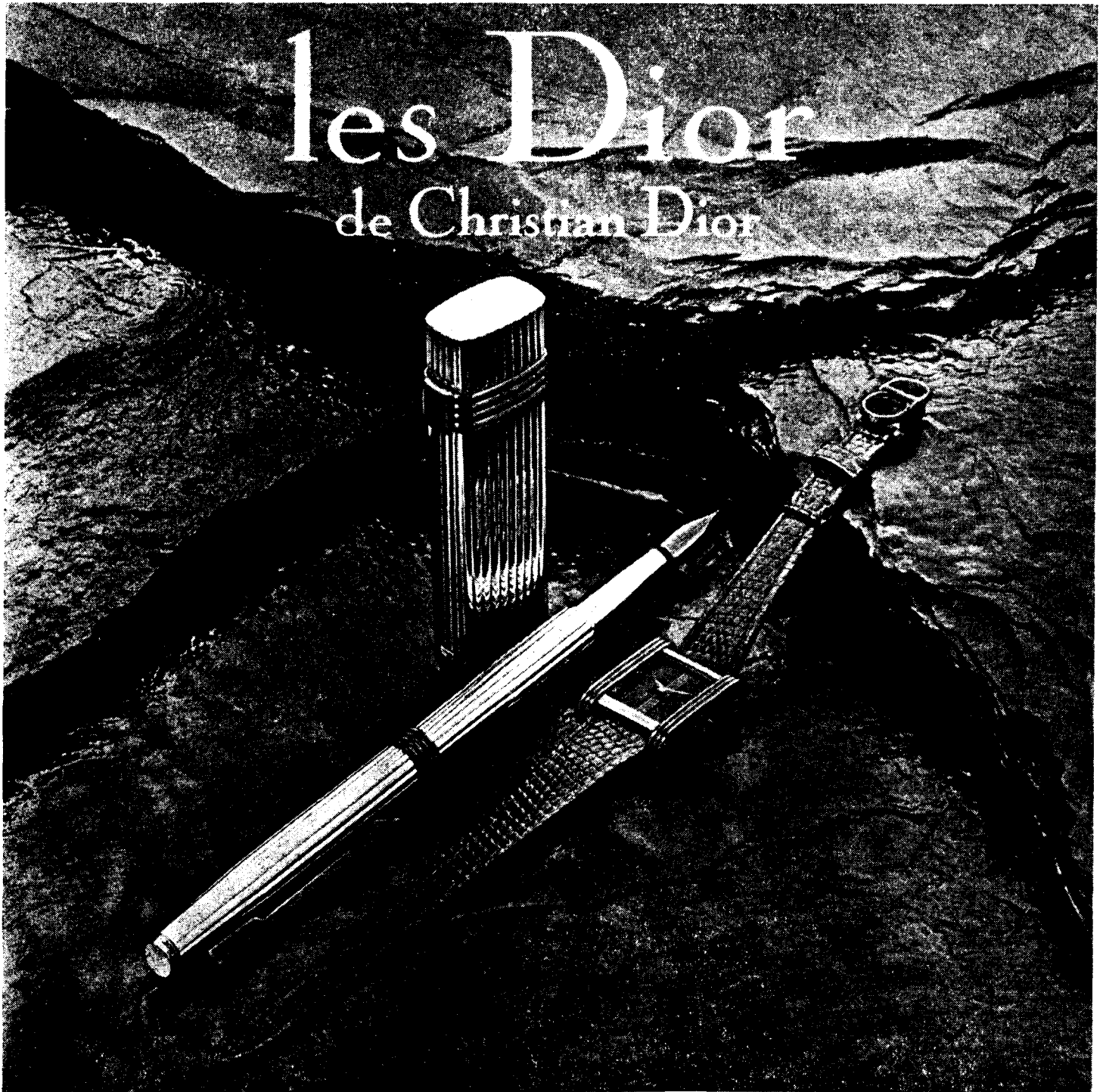
Atlètic Vallès - Inacsa

Handbol

10 matí - Pavelló Municipal
Granollers - Molins de Rei

12,15 - Primera Provincial

Granollers - La Salle Montcada

GARCIA CUEVAS
JOIER

Llistes de Boda ■ Regals d'Empresa

Santa Anna, 2 Telèfon 870 04 85 Granollers